

Ignoratio elenchi (zgrešiti poanto, nerelevanten sklep) je še ena napaka te neizogibne vrste. Hamblin (1970/2004: 31) trdi:

»To kategorijo je mogoče raztegniti na skoraj vsako vrsto napak. Če razpravljavec zagovarja določen sklep, medtem ko goji lažno prepričanje ali predlaga, da se sprejme drugačen sklep, tak, za katerega je prvi sklep nerelevanten, potem razpravljavec stori napako nerelevantnega sklepa. Premise zgrešijo bistvo.« (Hamblin, 1970/2004: 31)

Secundum quid bi npr. tako lahko zlahka interpretirali kot primer oz. različico *ignoratio elenchi*.

Zmote krožnega sklepanja (*petitio principii*) spadajo v isto kategorijo; že J. S. Mill (1843) je trdil, da pri vsakem veljavnem sklepanju naredimo to napako. Cohen in Nagel (1934: 379, v Hamblin, 1970/2004: 35) mu pritrjuje ta (ta odlomek je absolutno bistven):

»V nekem smislu je vsa znanost krožna, saj vsi dokazi temeljijo na predpostavkah, ki niso izpeljane iz drugih, temveč so upravičene z nizom posledic, ki izhajajo iz njih. /.../ Vendar obstaja razlika med krogom, ki ga tvori majhno število propozicij, ki jim lahko uidemo tako, da vse zanikamo ali jim zoperstavimo nasprotja, in krogom teoretične znanosti ter človekovega opazovanja, *ki je tako obsežen, da mu ne moremo poiskati nobene alternative.*« (Cohen in Nagel, 1934: 379, v Hamblin, 1970/2004: 35, poudarili avtorji)

Na podlagi teh ugotovitev bi lahko izpeljali naslednji sklep: na mikro ravni lahko sitnarimo glede drobnarij, vsakdanjih pogovorov in vsakdanjega sklepanja ter preživljamo čas z izumljanjem vedno novih napak (*fallacies*), na makro ravni oz. glede velikih stvari (t. i. velike slike) pa napakam ne moremo več ugovarjati – ker preprosto ni druge alternative. Gre za težavo, ki je zelo podobna Gödelovemu (prvem) teoremu nepopolnosti:

»Vsaka učinkovito ustvarjena teorija, s katero je mogoče izraziti elementarno aritmetiko, ne more biti hkrati neprotislovna in popolna. Zlasti za katerokoli konsistentno, učinkovito ustvarjeno formalno teorijo, ki dokazuje nekatere osnovne aritmetične resnice, *obstaja aritmetična izjava, ki je resnična, vendar je v (tej) teoriji ni mogoče dokazati.*« (Kleene, 1967: 250, poudarili avtorji)

Ta teorem je bil zasnovan tako, da dokazuje inherentne omejitve (nepopolnost) aksiomatskih sistemov v matematiki, toda to, kar trdita Cohen